USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally, v právní věci žalobce: **X. P. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2017, č. j. 42 Az 17/2017 – 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2017, č. j. OAM-1065/ZA-ZA11-HA10-2016, shledal žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 12. 2016 nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), a řízení o udělení mezinárodní ochrany proto podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Žalobce proti rozhodnutí podal žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 20. 11. 2017, č. j. 42 Az 17/2017 – 50, zamítl.

[2] Krajský soud vyšel z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že dne 27. 3. 2015 podal žalobce svou první žádost o mezinárodní ochranu, přičemž jako důvod žádosti uvedl obavy z umístění do tábora pro odvykání ze závislosti na návykových látkách v důsledku pozitivního testu na návykové látky provedeného při policejní kontrole. Uváděl, že v táborech dochází k nelidskému a ponižujícímu zacházení. Žalobce přitom návykové látky neužíval, následující testy měl negativní. Na území ČR žije od roku 2006, má zde manželku a tři děti. Žalovaný první žádost zamítl rozhodnutím ze dne 8. 6. 2015, č. j. OAM-56/LE-BE02-HA08-2015. Následně podanou žalobu zamítl Krajský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 31. 3. 2016, č. j. 45 Az 1/2015 – 27. Navazující kasační stížnost potom zdejší soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 79/2016 – 17. Druhou (nyní projednávanou) žádost žalobce odůvodnil tím, že v době svého pobytu v Hongkongu (roky 1991-1996) byl členem politického hnutí a účastnil se akcí proti Vietnamu, o čemž má záznam v rejstříku. Připomněl svůj pozitivní test na návykové látky a zdůraznil, že má na území ČR manželku a tři děti; jejich špatný zdravotní stav je dalším důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu.

[3] Krajský soud ve svých úvahách vyšel z rozsudku rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, a rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014 – 31, z níž vyplývá, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr o tom, že: 1) žadatel v opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, respektive 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, potom toliko takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.

[4] Následně krajský soud přistoupil k vypořádání jednotlivých žalobních bodů, kdy nejprve neakceptoval námitku neurčitosti výrokové části napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru byl žalobce identifikován natolik konkrétně, že reálně nehrozila jeho záměna s jinou osobou. Rovněž absence kompetenčního ustanovení nezaložila nepřezkoumatelnost výroku napadeného rozhodnutí, neboť v řízení nevyvstala pochybnost o věcné a místní příslušnosti žalovaného a žalobce nepříslušnost ani nenamítal. Z hlediska žalobcem uváděných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany krajský soud konstatoval, že problematika kontroly závislosti na návykových látkách byla řešena již v rámci správního řízení o první žádosti a nepředstavuje tak nový důvod. Rovněž účast na protivietnamských demonstracích žalobce zmínil již v rámci řízení o první žádosti, avšak neprezentoval ji jako důvod, pro který se obává návratu do země původu. Tím byly pouze možné důsledky pozitivního testu na návykové látky. Nepochybně již v první žádosti tedy mohl žalobce uvést, že má kvůli demonstracím záznam v rejstříku. Jeho tvrzení se proto nevztahuje k nové skutečnosti, kterou nemohl bez své viny uplatnit v řízení o první žádosti. Žalobce navíc po návratu z Hongkongu žil ve Vietnamu 4 roky bez potíží se státními orgány.

[5] Žalobce dále nijak neprokázal své tvrzení o špatném zdravotním stavu manželky a dcery, ačkoliv sám předložení lékařských zpráv přislíbil při seznámení s podklady rozhodnutí. Vůči námitce, že jej měl žalovaný vyzvat k doložení dokladů, případně je sám obstarat, respektive provést výslech jeho, manželky a dcery, krajský soud uvedl, že důkazní břemeno je v řízení o udělení mezinárodní ochrany vychýleno na stranu žalovaného v případech, kdy po žadateli nelze spravedlivě požadovat, aby byl schopen prokázat svá tvrzení. Manželka a dcera žalobce však žijí na území ČR a vzhledem k tvrzeným zdravotním potížím by měly mít ošetřujícího lékaře a disponovat tak řadou lékařských zpráv. Jejich opatření tudíž není pro žalobce spojeno s žádnými obtížemi. Žalovaný proto postupoval správně, pokud důkazy sám neopatřoval a neprovedl ani žalobcem navrhované výslechy, které vzhledem k odbornosti otázky nemohly prokázat rozebíraný zdravotní stav. Jejich neprovedení přitom dostatečně odůvodnil. Zdravotní stav manželky a dcery navíc podle krajského soudu nijak nevypovídá o možné hrozbě azylově relevantního pronásledování žalobce, respektive vzniku vážné újmy, v případě jeho návratu do země původu.

[6] K otázce posílení vazeb žalobce a jeho rodiny k území ČR krajský soud poznamenal, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je zásah do rodinného a soukromého života z hlediska mezinárodní ochrany relevantní pouze tehdy, pokud by povinnost vycestovat představovala porušení extrateritoriálního účinku tohoto práva. Žalobce potom neuvedl žádné závažné okolnosti bránící přenesení jeho rodinného a

soukromého života do země původu. Manželka i děti, žijící se žalobcem v domácnosti, mají vietnamské státní občanství, přičemž nedoložené zdravotní problémy se nejeví být takového charakteru, že by nemohly být dále léčeny v zemi původu. S nejstarší dcerou se pak žalobce nestýká, pouze na ni platí výživné. Namítaná změna v intenzitě rodinných pout proto není z hlediska mezinárodní ochrany relevantní, a nezakládá tedy přípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud závěrem zdůraznil, že žalovaný shromáždil i dostatek zpráv o zemi původu, z nichž nevyplynulo, že by zde došlo k relevantní změně situace. Žalovaný proto podle krajského soudu správně shledal žádost žalobce nepřípustnou, přičemž neporušil žádné procesní ustanovení.

[7] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Její přijatelnost zdůvodnil tím, že se krajský soud „*odklonil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b)* [zákona o azylu] *a rovněž co do požadované intenzity a důkazního břemene na straně žadatele o mezinárodní ochranu ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí závažné újmy podle § 14a* [téhož zákona]“. Věcně stěžovatel zopakoval svou argumentaci rodinným životem a zdravotním stavem manželky a dcery, kdy dodal, že lékařská péče ve Vietnamu nedosahuje kvality péče v ČR. Jeho nucené vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR (například čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Krajský soud měl dále nedostatečně vypořádat námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy schválením nepřezkoumatelného a nezákonného rozhodnutí žalovaného zatížil těmito vadami i své rozhodnutí.

[8] Nesprávně měl krajský soud vypořádat rovněž námitku neudělení humanitárního azylu, v souvislosti s nímž stěžovatel obsáhle odcitoval judikaturu zdejšího soudu, týkající se požadavků na uplatnění správního uvážení. Žalovaný těmto požadavkům nedostál a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Stěžovatel dále zopakoval, že bylo povinností žalovaného obstarat informace k tvrzením stěžovatele, pokud o nich měl pochybnosti; navíc neodůvodněně nevyhověl důkazním návrhům. Krajský soud tedy pochybil, pokud rozhodnutí žalovaného nezrušil. Stěžovatel navrhl zrušit napadený rozsudek a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření poznamenal, že ze stěžovatelova odůvodnění přijatelnosti kasační stížnosti vůbec nevyplývá, v čem měl spočívat tvrzený judikatorní odklon krajského soudu a už vůbec ne, jaké pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, respektive jaké důvody tvrzeného strachu má stěžovatel na mysli. Kasační stížnost sama je potom neprojednatelnou, neboť neuvádí konkrétní důvody nezákonnosti či vady řízení. Obsahuje pouze citaci nepřiléhavé judikatury a nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, respektive soudu. Stěžovatel toliko opakuje námitky, které vznesl již v předchozím správním a soudním řízení. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně ji jako nedůvodnou zamítnout.

[10] Dříve než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[11] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že j*estliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost* .

[12] Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z http://www.nssoud.cz), vyložil, že „[p]*řesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů*.“

[13] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatel za nové skutečnosti, opodstatňující podání druhé ze žádostí o mezinárodní ochranu, považuje záznam v rejstříku z důvodu svých protivietnamských aktivit v Hongkongu a zdravotní stav své rodiny. Správní orgán i krajský soud se však s těmito argumenty stěžovatele ve smyslu (ne)přípustnosti jeho žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) azylového zákona dostatečně vypořádaly. Krajský soud přitom přiléhavě vyšel z výše citované ustálené judikatury zdejšího soudu, kterou odpovídajícím způsobem interpretoval. Žalovanému pak lze v této souvislosti dát za pravdu v tom, že není zřejmé, jaký judikatorní odklon krajského soudu má stěžovatel ve své kasační stížnosti na mysli. Rovněž zbývající argumenty, vznesené ve prospěch přijatelnosti kasační stížnosti, neshledal Nejvyšší správní soud v kontextu jejího obsahu, respektive okolností případu, srozumitelnými, natož pak dostatečně konkrétními a validními. Sám zdejší soud potom v projednávané věci neidentifikoval žádnou otázku, k níž by považoval za nezbytné se vyjádřit z důvodu nutnosti sjednocování judikatury, případně proto, že by šlo o otázku judikaturou zdejšího soudu dosud (plně) neřešenou.

[14] Zdejší soud současně v postupu krajského soudu neshledal žádné zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele, a bylo by tak ve smyslu zmiňovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 způsobilé založit přijatelnost kasační stížnosti. V souhrnu uvedeného nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zdejší soud ji proto jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. svým usnesením odmítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2018

pokračování

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu